

Erazm Baran*, **Gustaw Wośko****

V. Sylwetki polskich medyków sądowych – Jan Zygmunt Walczyński***

V. Profiles of Polish forensic medicals – Jan Zygmunt Walczyński

W kolejnej publikacji (piątej) z cyklu „Sylwetki polskich medyków sądowych” omówiono działalność zawodową, naukową i organizacyjną Profesora Jana Zygmunta Walczyńskiego wieloletniego Kierownika Katedry i organizatora Zakładu Medycyny Sądowej w Pomorskiej Akademii Medycznej w Szczecinie.

The paper on Professor Jan Zygmunt Walczyński is another, fifth publication in the series „Profiles of Polish forensic medical examiners” [1, 2, 3, 4]. Professor Jan Z. Walczyński lived in the years 1917-1974. He studied in Krakow and Lvov. He was an assistant at the Department of Forensic Medicine of Pomeranian Medical Academy in Szczecin (1951-1974). In this paper, the fruitful and broad-themed publications of Professor Walczyński are presented. He was the author of 71 scientific papers (original articles, case reports, reviews).

Słowa kluczowe: życiorys, medycyna sądowa, prace naukowe
Key words: biography, forensic medicine, research papers

Z dziejami medycyny sądowej Pomorza Zachodniego była i będzie nierozdzielnie związana postać Jana Zygmunta Walczyńskiego wieloletniego Kierownika Katedry i organizatora Zakładu Medycyny Sądowej w Szczecinie.

Rys. 1. Jan Z. Walczyński – lata sześćdziesiąte XX wieku.

Fig. 1. Jan Z. Walczyński – 60' s of 20th century.

Jan Zygmunt Walczyński urodził się 6 lipca 1917 roku w Krakowie, w rodzinie o patriotycznych tradycjach. Jego dziadek Jan był uczestnikiem powstania styczniowego. Ojciec Władysław ukończył studia na Wydziale Lekarskim Wszechnicy Jagiellońskiej w 1914 roku a następnie podjął pracę jako lekarz okręgowy w Nisku (zmarł w 1943 roku). Matka Maria z domu Sękowska, nauczycielka (zmarła w 1952 roku).

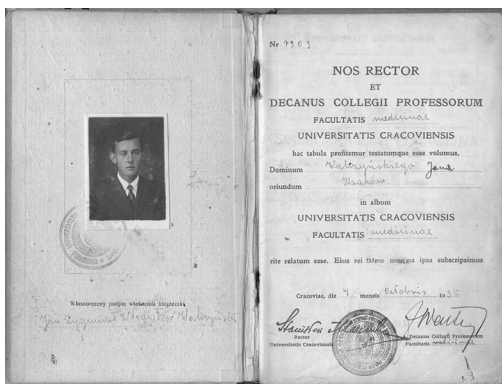
* Emerytowany adiunkt Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Collegium Medicum UJ.

** Emerytowany adiunkt Katedry i Zakładu Pomorskiej Akademii Medycznej w Szczecinie.

*** Poszerzona wersja referatu wygłoszonego na XIV Zjeździe Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii w Szczecinie 27-29 września 2007.

Jan Walczyński świadectwo dojrzałości uzyskał w 1935 roku po ukończeniu Państwowego Gimnazjum Humanistycznego w Nisku (dawne województwo lwowskie, obecnie podkarpackie). W latach 1935-1939 studiował na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jagiellońskiego, kontynuował naukę w latach 1939-1940 na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie uzyskując absolutorium, a końcowe egzaminy zdał w 1942 roku [5, 6, 7, 8].

Rys. 2. Indeks Jana Z. Walczyńskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego – Wydziału Medycznego.
Fig. 2. Students registration book of Jan Z. Walczyński of Jagiellonian University – Medicinal Faculty.

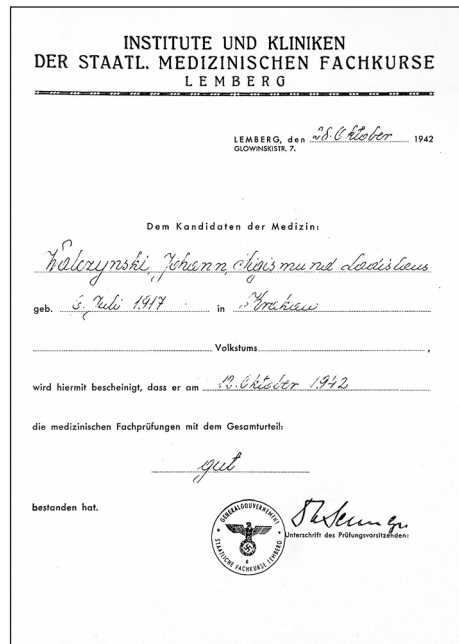
Rys. 3. Legitymacja studencka Jana Z. Walczyńskiego Uniwersytetu Lwowskiego Jana Kazimierza.
Fig. 3. Students card of Jan Z. Walczyński of Lwów University of Jan Kazimierz.

Należy przypomnieć, że w latach 1939 i pierwsze półrocze 1941 roku – Lwów znalazł się pod okupacją radziecką. Uniwersytet Jana Kazimierza przekształcono w Państwowy Uniwersytet Ukrainy im. Iwana Franki a Wydział Lekarski został z tego uniwersytetu wyłączony i utworzono Lwowski Państwowy Instytut Medycyny. W latach 1941-1944 – okupacja niemiecka – dla studiów lekarskich utworzono Państwowe Medyczne Kursy Zawodowe, po ukończeniu których ab-

solwenci otrzymywali zaświadczenie i prawo wykonywania zawodu, ale tylko na terenie Generalnej Guberni. Takie zaświadczenie i prawo wykonywania zawodu otrzymał Jan Walczyński w 1942 roku [5, 6, 9, 10].

Rys. 4. Świadectwo ukończenia kursów lekarskich we Lwowie (rok 1942).
Fig. 4. Certificate of competing doctors courses in Lwów (year 1942).

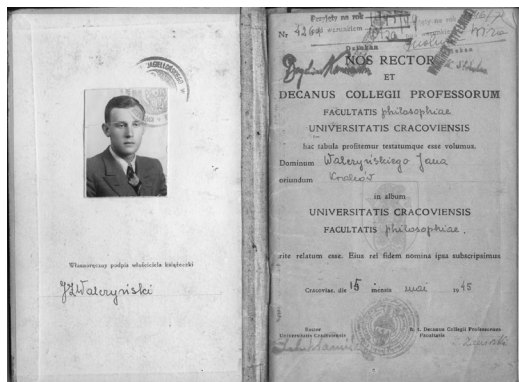
Rys. 5. Prawo wykonywania zawodu na terenie Generalnej Guberni (rok 1942).
Fig. 5. Law of carrying out profession on German Occupied Poland – Word War II (year 1942).

Stąd też dyplom lekarski nostryfikował na Uniwersytecie Jagiellońskim w 1945 roku. W tym samym roku rozpoczął drugie studia na Wydziale Filozoficznym UJ, kierunek biologiczny, uzyskując absolutorium w 1954 roku.

Rys. 6. Indeks Jana Z. Walczyńskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego – Wydziału Filozoficznego.

Fig. 6. Students registration book of Jan Z. Walczyński of Jagiellonian University – Philosophical Faculty.

Warto wspomnieć, że zainteresowania medycyną sądową zrodziły się, gdy Jan Walczyński jako student II roku wziął udział w obradach sekcji medycyny sądowej na Zjeździe Lekarzy i Przyrodników Polskich w 1937 roku we Lwowie. Stąd też można przyjąć, że pod kątem tych właśnie zainteresowań już w czasie studiów lekarskich, a również po uzyskaniu absolutorium podjął pracę jako asystent w Zakładzie Anatomii Opisowej UJ w latach 1937-1939, w Zakładzie Anatomii Patologicznej w latach 1940-1942 (Zakład ten funkcjonował wówczas jako prosekтура szpitalna). Praktykował również przez okres dwóch lat (1940-1942) na Oddziale Chorób Skórnych Szpitala OO. Bonifratrów w Krakowie i kilka miesięcy (rok 1942) na Oddziale Chorób Wewnętrznych Szpitala św. Łazarza w Krakowie. Już jako lekarz został zatrudniony na stanowisku asystenta w Państwowym Instytucie Medycyny Sądowej w Krakowie (taka była oficjalna wówczas nazwa krakowskiego zakładu) od 01.12.1942 roku do 01.11.1943 roku. Po śmierci ojca wyjechał z Krakowa podejmując pracę w Krośnie jako lekarz chorób skórnych i wenerycznych w ośrodku zdrowia a równocześnie został kierownikiem Centralnego Laboratorium Chemiczno-Bakteriologicznego Ubezpieczalni Społecznej w Jaśle z siedzibą w Krośnie.

W październiku 1944 roku zostaje zmobilizowany i pełniąc funkcję Szefa Służby Zdrowia Samodzielnego Batalionu Samochodowo-Transportowego brał udział w kampanii wojennej

w 1944/1945. Po zakończeniu wojny aż do roku 1957 pozostawał nadal w wojsku pełniąc funkcję Okręgowego Anatomopatologa i Eksperta Sądowo-Lekarskiego w szpitalach w Krakowie i Szczecinie. Odszedł z wojska w stopniu podpułkownika [5, 6, 7, 8].

Lata 1945-1951, nie po raz pierwszy zresztą, wypełnione były intensywną pracą w Krakowie. Równoległe ze służbą wojskową, obowiązkami wynikającymi z podjętych drugich studiów był zatrudniony jako specjalista wenerolog w Ubezpieczalni Społecznej, a przede wszystkim wrócił do wybranej już wcześniej dyscypliny uzyskując zatrudnienie na stanowisku st. asystenta w Zakładzie Medycyny Sądowej w pełnym wymiarze godzin.

W krakowskim Zakładzie rodziły się pomysły prac naukowych, powstawały pierwsze publikacje. Praca w Zakładzie zaowocowała uzyskaniem stopnia doktora medycyny na podstawie pracy pt. „Ostre zatrucia przy pracach wewnątrz zbiorników produktów naftowych i ich zwalczanie” – Uchwała Rady Wydziału Lekarskiego z dnia 26.01.1951 roku [7, 8].

Rok 1951 otwiera nowy rozdział w życiu Jana Zygmunta Walczyńskiego. W marcu tego roku Dziekanat Pomorskiej Akademii Medycznej w Szczecinie powołując się na uchwałę Rady Wydziału z dnia 14.03.1951 roku zwrócił się do doktora Walczyńskiego z propozycją objęcia „stanowiska adiunkta nie obsadzonej Katedry Medycyny Sądowej” (pismo Dziekanatu Wydziału Lekarskiego L.dz. 612/51/7).

Akademia Lekarska w Szczecinie została założona na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1948 roku (Dz.U. nr 21 poz. 45). Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 października 1949 roku Akademii Lekarskiej nadano nazwę: „Pomorska Akademia Lekarska imienia generała Karola Świerczewskiego” (Dz.U. nr 58 poz. 451). Na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 marca 1950 roku w sprawie zmiany nazwy wyższych szkół akademickich podległych Ministrowi Zdrowia wyrazy „Akademia Lekarska” zastąpiono wyrazami „Akademia Medyczna” (Dz.U. nr 9 poz. 92).

Katedra Medycyny Sądowej Akademii Lekarskiej w Szczecinie została utworzona na podstawie Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11.02.1950 roku (Dz.U. nr 7 poz. 79). W pierwszym roku obowiązki kierowania Katedrą zostały powierzone profesorowi Kazimierzowi Stojałowskiemu [11]. Propozycja objęcia „stanowiska adiunkta nie obsadzonej Katedry Medycyny Sądowej w Szczecinie” została

przez doktora Walczyńskiego przyjęta. Z dniem 1.09.1951 roku został mianowany adiunktem przy Katedrze Medycyny Sądowej. Jednocześnie powierzono mu zorganizowanie Zakładu Medycyny Sądowej. Umowa o pracę zawarta 18 maja 1951 roku zaczęła obowiązywać od 1 grudnia 1951 roku [5, 6].

Profesor Jan Stanisław Olbrycht w takich słowach rekomendował kompetencje doktora Walczyńskiego: „...w czasie pracy w krakowskim Zakładzie Medycyny Sądowej nabył znacznej wprawy w metodach pracy w zakresie medycyny sądowej, a zwłaszcza jej części tanatologicznej oraz w badaniach niektórych dowodów rzeczowych i w badaniach osób żywych. W tym czasie doktor Walczyński ogłosił szereg wartościowych prac naukowych i jest w toku opracowywania dalszych zagadnień. W tym stanie rzeczy wobec wprost katastrofalnego braku fachowych sił w dziedzinie medycyny sądowej, wyżej wymieniony nadaje się na kierownika zakładu, a z drugiej strony na eksperta dla organów wymiaru sprawiedliwości, bezpieczeństwa publicznego i Wojska Polskiego”. Dalej w tym piśmie profesor Olbrycht podkreśla zdolności organizacyjne i dydaktyczne doktora Walczyńskiego.

Pierwsze dziesięciolecie pracy w Szczecinie (1951-1961) było poświadczeniem wielkiego talentu organizacyjnego doktora Walczyńskiego. Zakład, który był budowany od podstaw (bez personelu, podstawowej aparatury, sprzętu biurowego itp.) w roku 1961 miał działające pracownie: histologiczną, toksykologiczno-chemiczną, serologiczno-bakteriologiczną, fotograficzną i rysunkowo-kreślarską. Kadre naukową tworzył kierownik i pięcioosobowy personel (2 farmaceutów, 1 biolog, 3 lekarzy, w tym jeden z wykształceniem prawniczym) oraz personel pomocniczy – laboranci medyczni i pracownicy administracji. Dużym utrudnieniem dla funkcjonowania Zakładu była odlegle zlokalizowana prosekтура [12, 13].

Prowadzono w pełnym zakresie zajęcia dydaktyczne dla studentów wydziału lekarskiego i oddziału stomatologii. Prace usługowe dla władz wymiaru sprawiedliwości świadczone były dla 3 województw. Prowadzone były badania naukowe, a ich wyniki publikowane.

W tym dziesięcioleciu (rok 1953) doszło do sformalizowania istniejącego stanu rzeczy, tj. uznanie doktora Jana Walczyńskiego specjalistą II stopnia w trzech dziedzinach: medycyny sądowej, anatomii patologicznej i dermatologii.

Na podstawie dorobku naukowego Centralna Komisja Kwalifikacyjna uchwałą z dnia

25.09.1954 roku przyznała doktorowi medycyny Janowi Walczyńskiemu tytuł naukowy docenta, a w ślad za tym Minister Zdrowia powołał Go jako samodzielnego pracownika nauki do pracy w Akademii Medycznej w Szczecinie od dnia 1.10.1954 roku i do kierowania nadal Katedrą Medycyny Sądowej. W osiem lat później Rada Państwa „uchwałą z dnia 27.04.1962 powołała docenta doktora Jana Walczyńskiego na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Pomorskiej Akademii Medycznej im. Generała Karola Świerczewskiego w Szczecinie” [5, 6].

Jubileusz 10-lecia działania Zakładu Szczecińskiego upamiętniła w istotny sposób II Krajowa Robocza Konferencja Naukowa z zakresu medycyny sądowej, kryminologii i kryminalistyki, a to z uwagi na uchwałę – powołanej w czasie obrad komisji – która dotyczyła kryteriów ustalania stanów nietrzeźwości. Wokół tego tak istotnego przecież problemu toczyły się ożywione dyskusje i spory tak wśród medyków sądowych, jak i prawników. Można założyć z dużym prawdopodobieństwem, że ten dyskutowany tak żywo problem był inspiracją dla profesora Walczyńskiego zorganizowania po upływie dwóch lat (1963 roku) I Szczecińskiego Sympozjum Naukowego z wiodącym tematem, tj. zagadnienie progu nietrzeźwości. W wprowadzającym referacie Walczyńskiego i Grudzińskiego zatytułowanym „Aktualny stan dyskusji nad progiem nietrzeźwości w Polsce” autorzy opowiedzieli się za „sztywnym” progiem nietrzeźwości na poziomie stężenia 0,5 promilla alkoholu we krwi [14].

Kolejne sympozja szczecińskie znalazły trwałe miejsce w kalendarzu spotkań naukowych polskich i zagranicznych medyków sądowych. Sympozja te zorganizowano w 1966 roku dwukrotnie, a ich tematy to: „Alkohol a wypadki przy pracy” oraz „ Nauki przyrodnicze w służbie wymiaru sprawiedliwości”. „Alkohol a przestępstwo” to tematyka IV sympozjum, które odbyło się w 1968 roku. Kolejne V w 1972 roku poświęcone było „Społecznym aspektom alkoholizmu” oraz „ Alkoholizm a medycyna sądowa i psychiatria”.

W ostatnim VI sympozjum, które odbyło się we wrześniu 1974 roku – nie wziął już udziału ich twórca. Profesor Jan Zygmunt Walczyński zmarł niespodziewanie w tragicznych okolicznościach w dniu 01.04.1974 roku. Pochowany został w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Przystępując do przedstawienia osiągnięć naukowych Profesora, to wyjaśnić należy istniejące w tej materii rozbieżności.

Jeden z autorów (GW) dysponował kopią maszynopisu życiorysu sporządzoną przez Profesora, z jego podpisem [15]. Maszynopis nie ma daty sporządzenia, ale z faktów tam podanych można przyjmować, że został napisany w nieodległym czasie przed śmiercią Profesora.

We wzmiankowanym życiorysie Profesor podał m.in.: „Jeśli idzie o moją działalność naukową to ogłosiłem drukiem publikacje w następujących działach (w nawiasach ilość od uzyskania stopnia profesora nadzwyczajnego): podręczniki, monografie, wydawnictwa książkowe – 7 (4), artykuły oryginalne – 57 (28), artykuły dyskusyjne, notatki – 4 (1), oceny – 8 (4), sprawozdania – 21 (10), odczyty, wykłady, referaty – 57 (24), streszczenia – 197 (147), przekłady – 3 (3). Prócz tego szereg publikacji znajduje się w druku”.

W roku 1979 ukazał się – w Archiwum Medycyny Sądowej i Kryminologii tom 29, zeszyt 4 – artykuł autorstwa T. Marcinkowskiego i M. Kurzejamskiej pt. „Publikacje naukowe profesora Jana Walczyńskiego (1917-1974)”. Ten zbiór publikacji naukowych obejmował 95 pozycji, a dodano do niego 102 streszczenia w języku niemieckim prac autorów polskich i radzieckich, które zostały zamieszczone w Zeitschrift für die gesamte gerichtliche Medizin. Zbiór ten jest jednak zbiorem niejednorodnym i niepełnym. Tylko część pozycji można było uznać za publikacje o charakterze naukowym. Pozostałe związane wprawdzie z działalnością naukową czy organizacyjną takiego waloru nie miały (np. sprawozdania z działalności Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii, sprawozdania ze zjazdów czy streszczenia wygłaszanych referatów). Poza tym w konfrontacji z danymi o liczbie publikacji podanymi przez Profesora Walczyńskiego (354 pozycje) liczba publikacji podana w artykule Marcinkiewicza i Kurzejamskiej uwzględnia tylko 197 pozycji.

Jeden z autorów (EB) opierając się na:

- 1/ spisie bibliograficznym prac naukowych i innych publikacji profesora Jana Z. Walczyńskiego z lat 1952-1976 (po śmierci Profesora ukazały się trzy publikacje w 1975 roku i jedna publikacja w 1976 roku) obejmującym 118 pozycji (spis pochodzi z Biblioteki PAM w Szczecinie),
- 2/ własnej kwerendzie czasopism, uwzględniającej wyłącznie publikacje naukowe i przyjmując ich podział na prace oryginalne (w tym doświadczone), kazuistyczne, poglądowe, wydawnicze (książkowe, monografie, skrypty) uzyskał następujące

rezultaty dotyczące dorobku naukowego Profesora:

- 25 – prace o charakterze oryginalnym (w tym doświadczone)
- 28 – prace o charakterze kazuistycznym
- 12 – prace o charakterze poglądowym
- 6 – monografie, wydawnictwo książkowe, skrypty.

Łącznie więc Profesor był twórcą 71 prac naukowych. Pozostałe, a przez nas nie ujęte, łączą się z działalnością naukową (sam Profesor użył tego określenia w przytoczonym życiorysie [15], ale nie spełniają kryterium prac naukowych.

Publikacje naukowe (71) obejmowały prace z zakresu:

- działania broni palnej i obrażeń postrzałowych – 16 prac
- tanatologii – 12 prac
- orzecznictwa (karnego, cywilnego, ubezpieczeniowego) – 9 prac
- toksykologii, w tym toksykologii przemysłowej – 8 prac
- wypadkowości – 5 prac
- alkoholologii – 4 prace
- inne działy (dowody rzeczowe, prace historyczne, czyny nierządne) – 11 prac
- monografie – 2 pozycje, wydawnictwo książkowe – 1 pozycja, skrypty – 3 pozycje.

Profesor Walczyński brał czynny udział w wielu zjazdach, konferencjach, sympozjach krajowych i zagranicznych. Spotkania naukowe zagraniczne miały miejsce w Wiedniu, Pradze, Bratysławie, Budapeszcie, Kopenhadze, Berlinie, Lipsku i Dreźnie. Kontaktom zagranicznym sprzyjała biegła znajomość Profesora języka niemieckiego, czeskiego i rosyjskiego. Członek Międzynarodowej Akademii Medycyny Sądowej i Społecznej oraz Międzynarodowego Towarzystwa Toksykologów Sądowych. Był stałym referentem prac naukowych polskich i radzieckich dla pisma „Zentralblatt für die gesamte Rechtsmedizin und ihre Grenzgebiete”. Aktywnie działał w towarzystwach naukowych na terenie kraju. Zorganizował i przewodniczył (1955) Oddziałowi Szczecińskiemu Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii, był członkiem Zarządu Głównego tego Towarzystwa. Sprawował przez wiele lat funkcję przewodniczącego, a następnie wiceprzewodniczącego Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika. Działał w Oddziale Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Farmakologicznego pełniąc funkcję wiceprzewodniczącego. Wniósł znaczny wkład w działalność Społecznego Komitetu Przeciw-

alkoholowego w Szczecinie będąc przewodniczącym Rady Naukowej tego Komitetu. Członek Komisji Medycyny Sądowej Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej. Członek Komisji Polskiej Akademii Nauk ds. Urazów Klatki Piersiowej [5, 6].

Profesor Walczyński przywiązywał dużą wagę do zajęć dydaktycznych prowadzonych dla studentów wydziału lekarskiego i oddziału stomatologii. Wyrazem tego było opracowanie materiałów pomocniczych dla studentów w postaci skryptów. Zwracał szczególną uwagę na praktyczną stronę nauczania i możliwość zastosowania zdobytych na studiach wiadomości w przyszłej pracy zawodowej [16]. Temu celowi służyła wprowadzona przez Profesora organizacja zajęć. Jak pisał Profesor: „ćwiczenia prowadzą asystenci z małymi grupami studentkami co daje znacznie lepsze wyniki nauczania. W ramach ćwiczeń przeprowadzane są sekcje sądowo-lekarskie, badania osób żywych w sprawach karnych, cywilnych i inwalidzkich, czemu poświęca się szczególnie dużo uwagi, a ponadto zajęcia z podstawowych ekspertyz dowodów rzeczowych. W czasie jednego z ćwiczeń studenci przysłuchują się rozprawie sądowej, a na ostatnim ćwiczeniu muszą wykazać się umiejętnościami napisania trzech różnych opinii sądowo-lekarskich. Egzamin z medycyny sądowej składa się z części praktycznej i teoretycznej” [12]. Wykłady z medycyny sądowej były prowadzone osobiście przez Profesora. Profesor Walczyński jako Kierownik Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej wykazywał dbałość o prawidłowy rozwój naukowy i zawodowy asystentów Katedry jak i lekarzy z terenu. Wyspecjalizował w zakresie medycyny sądowej czterech specjalistów pierwszego stopnia, trzech specjalistów drugiego stopnia. W trakcie specjalizacji pierwszego stopnia znajdowało się trzech lekarzy a drugiego stopnia jeden lekarz [15]. Doktorantami profesora Walczyńskiego byli: Witold Grudziński, Irena Olszewska, Stanisław Grodzki, Michał Cielecki, Gustaw Wośko, którego rozprawa habilitacyjna miała być kontynuacją dociekań naukowych Profesora, tj. opiniowania w zakresie uszkodzeń ciała w postępowaniu karnym.

Dopełnieniem działalności naukowej i dydaktycznej dla specjalistów medycyny sądowej jest działalność na rzecz wymiaru sprawiedliwości (sądów, prokuratur, policji) a więc pełnienie funkcji biegłego (eksperta, znawcy). W tym obszarze działania Profesor Walczyński był cenionym znawcą. Pełnił funkcje biegłego sądowego na terenie Krosna, Krakowa, Szczecina. Był specja-

listą wojewódzkim ds. Medycyny Sądowej dla województwa szczecińskiego i koszalińskiego.

Profesor Jan Zygmunt Walczyński był wielokrotnie odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Odznaką 1000-lecia Państwa Polskiego, Odznaką Pamiątkową „Gryf Pomorski” oraz wieloma odznaczeniami wojskowymi [5, 6, 7, 8].

Profesor Walczyński w ciągu wielu lat zgromadził bogaty księgozbiór z wielu dziedzin medycyny. Żona Profesora Stanisława księgozbiór ten przekazała Pomorskiej Akademii Medycznej. Został on w całości włączony do zbiorów bibliotecznych Muzeum Historii i Farmacji przy Zakładzie Historii Medycyny i Etyki Lekarskiej i został zapisany w katalogu Muzeum jako „księgozbiór Profesora Walczyńskiego”. Podziękowanie za ten dar przekazali Pani Stanisławie Walczyńskiej Rektor Pomorskiej Akademii Medycznej prof. dr hab. med. Seweryn Wiechowski i Kierownik Zakładu Historii Medycyny i Etyki Lekarskiej prof. dr hab. med. Tadeusz Brzeziński – pismo z dnia 29 czerwca 1992 roku [6].

Rys. 7. Jan Z. Walczyński – początek lat siedemdziesiątych XX wieku.

Fig. 7. Jan Z. Walczyński – beginning of 70' s of 20th century.

Ponad sto lat temu krakowski medyk sądowy prof. Leon Blumenstok-Halban sformułował za-

ślugującą na przypomnienie myśli: „...używając w całej pełni spuścizny przodków, winniśmy od czasu do czasu rozglądać się w owej galerii, w której zawieszono są ich obrazy, aby przypominając sobie ich działalność, zrzucić pychę ze serca i uznać, że nauka nasza nie byłaby czem jest, że nie stalibyśmy się tak strasznie wielkimi, gdyby na nią nie składali się w pocie czoła, bo wśród warunków o wiele skromniejszych pracujący starzy, których nazwisk, a tem mniej dzieł częstokroć nie znamy, a częściej jeszcze w zarozumiałości swej poznać nawet nie chcemy...”

Niech zatem w tę galerię naszych poprzedników wpisze się i Jan Zygmunt Walczyński.

PIŚMIENNICTWO

1. Baran E.: Sylwetki polskich medyków sądowych – Longin Feigel. Arch. Med. Sąd. Krym. 1982, 32, 3/4, 65-70.

2. Baran E.: II. Sylwetki polskich medyków sądowych – Ignacy Scheitter. Arch. Med. Sąd. Krym. 1986, 36, 1, 59-63.

3. Baran E.: III. Sylwetki polskich medyków sądowych – Leon Blumenstok-Halban. Arch. Med. Sąd. Krym. 1998, 48, 3/4, 185-189.

4. Baran E.: Sylwetki polskich medyków sądowych – Andrzej Janikowski. Arch. Med. Sąd. Krym. 2001, 51, 4, 291-304.

5. Archiwum Pomorskiej Akademii Medycznej w Szczecinie, Jan Z. Walczyński – akta personalne nr 134/74.

6. Archiwum Rodzinne udostępnione przez córkę Jana Z. Walczyńskiego – Panią dr Agatę Ong-Walczyńską.

7. Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jan Z. Walczyński – sygn. S III 246.

8. Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego – Oddział Collegium Medicum – sygn. DSP AM 13.

9. Baran E.: Nauka i nauczanie medycyny sądowej we Lwowie (zarys historyczny). Arch. Med. Sąd. Krym. 1997, 47, 2, 133-138.

10. Wojtkiewicz-Rok W.: Zakład Medycyny Sądowej Uniwersytetu Lwowskiego w latach 1898-1943 i jego kierownicy – prof. Włodzimierz Sieradzki i prof. Bolesław Popielski. Arch. Med. Sąd. Krym. 1997, 47, 3, 227-236.

11. Wośko G.: Medycyna Sądowa na Pomorzu Zachodnim w XXX-lecie PRL (w:) Materiały VI Szczecińskiego Sympozjum Naukowego. Aspekty kryminalistyczne i sądowo-lekarskie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu oraz mieniu. Szczecin-Morzyczyn, 1974, 18-25.

12. Walczyński J. Z.: Dziesięć lat pracy Zakładu Medycyny Sądowej Pomorskiej Akademii Medycznej w Szczecinie (w:) Pamiętnik II Krajowej Robotniczej Konferencji Naukowej z zakresu medycyny sądowej, kryminologii i kryminalistyki. Szczecin. Wydawnictwo „Wiadomości Zachodnie”, 1961, 5-7.

13. Walczyński J. Z., Grudziński W.: Z działalności Zakładu Medycyny Sądowej AM w Szczecinie. Probl. Krym. 1959, 19, 368-370.

14. Walczyński J. Z., Grudziński W.: Aktualny stan dyskusji nad progiem nietrzeźwości w Polsce (w:) Pamiętnik I Szczecińskiego Sympozjum Naukowego. PZWL, Warszawa 1963, 7-16.

15. Walczyński J. Z.: Życiorys (kopia maszynopisu bez daty, z podpisem Profesora).

16. Sagan Z., Wośko G.: Wspomnienie pośmiertne – Prof. dr med. Jan Zygmunt Walczyński (6.VII.1917 – 1.IV.1974). Arch. Med. Sąd. Krym. 1975, 25, 1, 1-4.

Adres autora:

Dr med. Erazm Baran

Katedra i Zakład Medycyny Sądowej

ul. Grzegorzeczka 16

31-531 Kraków